

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ & ΡΕΝΤΙΝΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΣΕΠΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΑΥΤΗΣ

ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

(Έορτή Αγίου Διονυσίου του Άρεοπαγίτου, Πολιούχου τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν)

ΜΕ ΘΕΜΑ:

«Τό χθές, τό σήμερα καί τό αύριο τοῦ τόπου μας,
μία ἐκκλησιαστικοκοινωνική προσέγγιση»

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Εὐχαριστῶ ἀπό καρδίας Ὑμᾶς προσωπικῶς, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, καθῶς καί τήν προλαβοῦσα Διαρκῆ Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι μοῦ ἀναθέσατε τήν ἀνάπτυξιν καί παρουσίας ἐνός τόσον σημαντικοῦ καί ἀπολύτως ἐπικαίρου θέματος «Τό χθές, τό σήμερα καί τό αύριο τοῦ τόπου μας, μία ἐκκλησιαστικοκοινωνική προσέγγιση». Ἐξαιτοῦμαι, ἐν ἀρχῇ, τῆς ἐπιεικοῦς Σας κρίσεως καί λαμβάνων σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τήν Ὑμετέραν πολύτιμον γνῶσιν καί ἐμπειρίαν περί πάντων τούτων τῶν θεμάτων θά προσπαθίσω δι' ὀλίγων νά ἀναφερθῶ εἰς τήν ἐν λόγῳ διαχρονικήν θεώρησιν τῆς ἐκκλησιαστικοκοινωνικῆς προσεγγίσεως.

ΤΟ ΧΘΕΣ

Ὁ τόπος μας πλουσίως εὐλογημένος ἀπό τόν Ἅγιον Θεόν εἶναι γῆ μαρτύρων καί νεομαρτύρων τῆς πίστεως. Εἶναι γῆ ἡρώων τῆς πατριδος. Ἀγιάσθηκε ἀπό τό αἷμα τῶν ὁσίων καί τῶν δικαίων, ἀπό τά δάκρυα τῶν πατέρων καί τῶν ἐν μετανοίᾳ διαβιούντων πατέρων καί ἀδελφῶν καί ἄλλων ταπεινῶν καί ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων τῆς μαρτυρικῆς πατριδος μας. Δέν εἶναι ὑπερβολή νά ποῦμε ὅτι τά «κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά» λευκαίνουν, ἀγιάζουν καί διαποτίζουν τήν Ἑλλάδα μέ τό λεπτόν ἄρωμα τῆς θυσίας τους, πού σάν αὖρα λεπτή καί ἀνέμου χάδι ἀγγίζει τίς καρδιές μας. Οἱ πατέρες ἔτσι ἐπορεύθησαν χθές εἰς τόν τόπον μας, μέ προσευχήν, ἄσκησιν ὑπομονήν, θυσίας καί σκληρούς ἀγῶνας διά τήν ἀτίμητον ἐλευθερίαν τῆς πατριδος μας καί τήν διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας ἀνοθεύτου καί ἀκεραίας. Ἄλλωστε, οἱ ἀγῶνες «διά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστιν τήν ἁγίαν καί τῆς πατριδος τήν ἐλευθερίαν» κατέγραψαν χρυσές σελίδες εἰς τήν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Αὐτός δέ ὁ τόπος ἀντιμετώπισε ποικίλας ἐπιδρομάς αἰρετικῶν πού ἀπειλῆσαν τήν πνευματικήν ὑπόστασιν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά καί τήν βουλμίαν ἐκείνων τῶν ἐχθρῶν πού ἐστόχευσαν εἰς τήν ἐδαφικήν ἀκεραιότητα τῆς μικρῆς εἰς ἕκτασιν πατριδος μας ἀλλά μεγάλης εἰς πνεῦμα Ἑλλάδος. Ὁ τόπος μας, ὅμως, ἐδοκμάσθη πάρα πολύ καί ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας καί κατά παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ ἔγινε ὅ,τι ἔγινε. Εἶναι συγκινητικόν ὅτι ὁ λαός μας ἐκράτησε εἰς τό ἀρτοφόριον τῆς καρδιάς του ἀξίες καί παραδόσεις, τίς ὁποῖες ἔκρινε ὅτι δέν ἀποτελοῦν μουσειακόν εἶδος πρὸς διατήρησιν ἀλλά πηγὴ ζωῆς καί ἐμπνεύσεως, ὄχι διά πίστιν ἀντιγραφὴν ἀλλά διά δημιουργικὴν παραγωγὴν. Παρά τά ὅσα πέρασε ὁ τόπος αὐτός εἰς τήν ἱστορικὴν διαχρονίαν τοῦ παρελθόντος, κατόρθωσε νά κρατήσῃ ἀνόθευτον καί ἀνεξίτηλον τήν φυσιογνωμίαν, ὡς τόπου ἁγιότητος, ἀσκήσεως καί ὡς τόπου ἀνθίσεως τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐν γένει, πνεύματος.

Ἡ περιφρόνησις τῆς ἑλληνορθοδόξου παραδόσεως καί ἡ ἀπειλή ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴν νέων - ξενόφερτων ἠθῶν καί προτύπων ζωῆς

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς κρίνουμε ἀπαραδέκτον πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ νά διαγράψῃ μέ μίαν μονοκονδυλίαν σήμερον εἰς τήν καθημερινότητα τοῦ

λαοῦ μας τά ἑλληνορθόδοξα βιώματά του, ἦθη καί ἔθιμα, μέ τήν εἰσαγωγὴν ἑνός νέου, ξενόφερτου τρόπου ζωῆς, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀποκοπὴν τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τῆς ἑλληνορθόδοξης ρίζης του. Παρατηρεῖται, δηλαδή, μία περιφρόνησις τοῦ χθές καί μία πιστὴ ἀντιγραφὴ τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς, ὁ ὁποῖος ἐμφορεῖται ἀπὸ παραφροσύνην καί ἔτσι δυστυχῶς στερεῖται τοῦ κάλλους τῆς Ἀνατολῆς. Δέν ἔχει, ὅμως, ὁ τόπος μας ἀνάγκην ἀπὸ τά πρότυπα τῆς παρακματικῆς δυτικῆς κοινωνίας, τά ὅποια εἰς ἐπίπεδον κοινωνικῶν ἐφαρμογῶν ἔχουν ἐμφανῶς ἀποτύχει. Δέν μᾶς ἀρμόζουν, διότι ὅλα αὐτὰ δέν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μέ τό μέτρον τῆς δικῆς μας παραδόσεως. Μᾶς ἀρκοῦν καί μᾶς περισσεύουν ὅλα ὅσα ἐλάβομεν ἀπὸ τό χθές τοῦ τόπου μας, διὰ νά ζήσωμεν καί νά εὐδοκιμήσωμεν μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί τὰς πρεσβείας τῶν ἁγίων μας. Τὴν ἑλληνορθόδοξον πρότυπον ζωῆς, ἢ ὅποια μόνον εἰς τὴν φαντασίαν κάποιων καθίσταται ὡς πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος ἀσυμβίβαστος καί οὐτοπικὴ ἢ καί παρωχημένη, αὐτὴν κρατοῦμε καί αὐτὴν προβάλλομεν πρὸς τοὺς ξένους.

Εἶναι σημαντικόν νά κατανοήσωμεν ὅτι αὐτό πού συνθέτει τὴν ἐνιαίαν πολιτιστικὴν καί πνευματικὴν παράδοσιν τοῦ τόπου, τοῦ Γένους καί τοῦ λαοῦ μας, εἶναι αὐτό τοῦτο πού ἀναζητεῖ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τῆς Δύσεως νά ἀνεύρη. Καί ἡμεῖς, πού εἴμεθα κάτοχοι τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἀξιῶν, ἀντὶ νά προβάλλωμεν αὐτάς δεόντως, ἀπολαμβάνοντες πρῶτοι ὅλα αὐτὰ τά ἀγαθὰ καί εὐεργετικά ἀποτελέσματα εἰς τὴν ζωὴν μας, δυστυχῶς παραθεωροῦμεν αὐτόν τόν πνευματικόν πλοῦτον τοῦ παρελθόντος καί, ἀντὶ νά στηριχθῶμεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν προοπτικὴν διὰ τό σήμερον καί τό αὔριον, ἐπιτρέπομεν νά ἐνεργοῦν καί νά ἐπιδρῶν δυνάμεις, οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν εἰς τό νά μᾶς ἀποκόψουν τελείως ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς πνευματικῆς μας παραδόσεως.

Οἱ δυτικοευρωπαῖοι ἀναντίρρητα ἔχουν πολλὰ νά μᾶς διδάξουν εἰς τομεῖς ὅπως ἡ οἰκονομία, ἡ τεχνολογία, ἡ κοινωνιολογία, ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν κατέχουν νοθευμένην καί ἐπηρεασμένην ἀπὸ μίαν καθαρῶς ἐκκοσμηκευμένην θεώρησιν καί ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄποψιν εἶναι πτωχοὶ καί πένητες. Δι' ὅλα αὐτὰ τά δωρήματα τοῦ Θεοῦ καί τὰς εὐλογίας τοῦ χθές μποροῦμε νά ἀναφωνήσωμεν μετὰ τοῦ ψαλμωδοῦ: «Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;».

Εἶναι, ὅμως, ἀξιοσημείωτον νά ἐπισημάνωμεν τό γεγονός ὅτι ἡ ἐπιχειρουμένη ἀποσύνδεσις μας ἀπό τό χθές τῆς παραδόσεως εἰς ὅλους τούς τομεῖς τοῦ κοινωνικοῦ βίου καί μέ ἐπίκεντρον ἐπικαιρότητος, σύν τοῖς ἄλλοις, τό θέμα τῆς παιδείας καί τῆς οικογενείας καί τά ὅσα προκύπτουν ἀπό τήν σπουδαιοτάτην αὐτήν διάστασιν τῆς πνευματικότητος πού χαρακτηρίζει τόν τόπον μας, εἶναι κάτι τό ὁποῖον ἀποσκοπεῖ μέ ξεκάθαρον τρόπον εἰς τήν ἀλλοτρίωσιν ὄχι μόνον τοῦ φρονήματος ἀλλά καί τῆς ταυτότητος τοῦ λαοῦ μας.

ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Τό «σήμερα τοῦ τόπου μας» φρονῶ ὅτι ὅλους μας προβληματίζει. Συνεχεῖς ἀνατροπαί εἰς ὅλας τάς πτυχάς τῆς ζωῆς. Ὅλοι ζοῦμε καθημερινῶς ἀπροβλέπτους δοκιμασίας, καί οικονομικάς δυσκολίας. Οἱ ἐπιχειρήσεις ἢ μία μετά τήν ἄλλην κλείνουν, θεσμοί πού ἔθρεψαν γενεές ὀλόκληρες ἀμφισβητοῦνται καί δοκιμαζόνται, νομοσχέδια ψηφίζονται μέ συνοπτικές διαδικασίας καί ἀκυρώνουν τά πάντα. Τά διαζύγια, οἱ συμβιώσεις μέ τά ὁμόφυλα ζευγάρια καί οἱ υἰοθεσίες ἀπό αὐτά παιδιῶν, ὅλα αὐτά ἐπιβάλλονται πλέον ὡς ἀποϊεροποιητικόν δεδομένον τῆς καθημερινότητος.

Ἀμφισβήτησις τῆς Ἐθνικῆς Ταυτότητος καί μεταναστευτικές ροές. Ἡ ἀπειλή τῆς «Λιβανοποίησης» τῆς πατρίδος μας

Ἀπό τήν ἄλλην πλευράν, αἱ ποικίλαι ἀνατροπαί ἐπιδιώκουν τήν δημιουργίαν ἑνός κλίματος ἰσοπεδώσεως καί περιφρονήσεως τῶν πάντων. Παρατηροῦμεν νά ὑπάρχη ἡ ἀθέτησις πρὸς τήν σύνεσιν καί τό πατριωτικόν φρόνημα. Ὁ τίμιος βίος, ἡ ἠθική ζωή, ἡ ἐθνική ἐκπαίδευσις, ἡ αἰδώς, ἡ ἀρετή, κάθε ἔννοια πού ἀποτελεῖ δεδομένον πού μπορεῖ νά ἐξασφαλίσῃ εἰς ἕναν λαόν τήν ἐπιτυχῆ πορείαν του ἔναντι τῶν ἄλλων ἐθνῶν βλέπουμε νά κρίνωνται καί νά κατακρίνωνται ἀξιακῶς. Ἐπιπροσθέτως, ἡ πατρίδα μας κατέστη, κατὰ τό κοινῶς λεγόμενον, «ξέφραγο ἀμπέλι» καί μέ τόν λόγον αὐτόν δέν ἐννοοῦμεν μόνον τήν εὐκόλην πρόσβασιν εἰς τήν πατρίδα μας ὅλων ἐκείνων πού ἀποτελοῦν τόν ἐμπερίστατον πληθυσμόν τῶν προσφύγων καί οικονομικῶν μεταναστῶν. Οἱ κατὰ πάντα συμπαθεῖς πρόσφυγες καί οἱ μετανάστες, ἐλεύθεροι ἢ σχεδόν ἐλεύθεροι, ἀνατρέπουν πολλά εἰς τόν τόπον μας.

Δέν παρακαλοῦν πλέον ἀλλά ἀπαιτοῦν, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου μας δικαίως διαμαρτύρονται διά τήν ἄδικον μεταχείρισιν. Καί εἶναι τραγικόν νά ἀκούωμεν τούς ἀνθρώπους νά λέγουν συχνά ὅτι «σέ λίγο θά νιώθουμε ξένοι εἰς τόν τόπον μας».

Τό πρόβλημα πού προκύπτει εἰς τά κοινωνικά δεδομένα ἀλλά καί εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς παραμέτρους τοῦ βίου μας εἶναι ὅτι ἡ χώρα μας ὀδηγεῖται εἰς ἕνα φαινόμενον, τό ὁποῖον καλεῖται «Λιβανοποίησης». Ὁ Λίβανος πού κατεκτήθη ἀπό Ρωμαίους, Βυζαντινοῦς καί Τούρκους μετετράπη εἰς γαλλικὴν ἀποικίαν τό 1914. Τό 1944 ἔγινε ἀνεξάρτητον κράτος. Ἦτο ἡ μόνη χώρα εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν, ὅπου Χριστιανοί, Μαρωνίτες, Κόπτες, Ὁρθόδοξοι κ.λπ. ἀποτελοῦσαν πλειοψηφίαν πάνω ἀπό τό 75% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ χώρα αὐτή ἐξαιτίας τῆς πλειοψηφίας τοῦ προοδευτικοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ἀνεπτύχθη ταχέως, δυτικοτρόπως, καί ἡ πρωτεύουσά της ἡ Βηρυττός ἐχαρακτηρίσθη ὡς τό «Παρίσι τῆς Μέσης Ἀνατολῆς». Ὅμως, λόγῳ τῆς πολιτικῆς τῶν ἀνοικτῶν συνόρων καί τῆς ἀνεκτικότητος τοῦ λαοῦ της, ἐδέχθη εἰς τά ἐδάφη της μουσουλμάνους μετανάστες, πρῶξιν πού ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη καταστροφικὴ διά τούς ἰδίους καί διά τήν χώραν των. Ἔτσι, εἰσέρρευσαν εἰς τήν χώραν τους μουσουλμάνοι ἀπό τάς γύρω ἀραβικάς κυρίως χώρας πού ἐπέλεξαν τόν Λίβανον, διότι ἦτο ἀναπτυγμένος καί τούς ὑποδεχόταν μέ ἀγάπην. Αὐτοί ἔκαναν πολλά παιδιά καί σέ περίπου τριάντα χρόνια ἔγιναν πλειοψηφία καί οἱ χριστιανοί μειοψηφία εἰς τήν χώραν τους. Παρότι οἱ μουσουλμάνοι ἔγιναν πλειοψηφία, ὁ Λίβανος εἰς τά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1970 ἐδέχθη καί τούς Παλαιστινίους, πού ἐξεδιώχθησαν ἀπό τήν Ἰορδανίαν, ὅταν ὁ Γιάσερ Ἀραφάτ προσεπάθησε νά ἀνατρέψῃ μέ πραξικόπημα τόν βασιλιά Χουσεΐν, ὁ ὁποῖος τούς κατέσφαξε (Μαῦρος Σεπτέμβρης). Αὐτοί εἰς σύντομον χρονικόν διάστημα ἐνώθησαν μέ τούς ὑπολοίπους Μουσουλμάνους τοῦ Λιβάνου καί ἐκήρυξαν τόν πόλεμον ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν τοῦ Λιβάνου (1975). Ὁ πόλεμος αὐτός εἶναι γνωστός ὡς ἐμφύλιος ἀλλά δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ ἐμφύλιον, διότι ἕνας ξένος λαός, πού τόν ἐδέχθησαν καί τόν ἐφιλοξένησαν εἰς τήν χώραν τους οἱ Χριστιανοί τοῦ Λιβάνου, ἐκήρυξε τόν πόλεμον ἐναντίον τους, ὅταν ἔγιναν πλειοψηφία καί ἐνίωσαν δυνατοί. Τήν περιόδον ἐκείνην οἱ Μουσουλμάνοι ἀπό τάς ἀραβικάς χῶρας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς εἰσῆλθον εἰς Λίβανον διά νά βοηθήσουν τούς ὁμοθρήσκους τους καί κατέσφα-

ξαν μαζί τούς Χριστιανούς. Τελικῶς, οἱ Μουσουλμάνοι ἐπέτυχαν τόν στόχον τους. Ὁ Λίβανος ἔπαυσε νά εἶναι κατά τήν πληθυσμιακὴν του σύνθεσιν χριστιανική χώρα. Σήμερα, οἱ Χριστιανοί τοῦ Λιβάνου εἶναι λιγότεροι ἀπὸ τὸ 20% ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 6 ἑκατομμυρίων. Ζοῦν μὲ τὸν φόβον τῶν Μουσουλμάνων καὶ ὅσοι μποροῦν νά φύγουν ἀπὸ τήν χώραν τους καὶ νά ἐγκατασταθοῦν εἰς οἰανδήποτε χώραν τῆς Δύσεως τὸ κάνουν μὲ χαράν. Αὐτὴ ἡ πληθυσμιακὴ, θρησκευτικὴ καὶ ἐθνολογικὴ ἀνατροπὴ, πού συνετελέσθη εἰς τὸν Λίβανον ὀνομάσθη εἰς τὴν διεθνῆ ὀρολογίαν ὡς «Λιβανοποιίσις».

Τὸ μεταναστευτικὸν πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζομεν εἰς τὴν χώραν μας ἔχει πολλάς ὁμοιότητας μὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ Λιβάνου. Ὅπως καὶ ἐκεῖ, ἔτσι καὶ ἐδῶ ψευδο-φιλάνθρωποι, ψευδο-προοδευτικοὶ ἀπαιτοῦν μαζί μὲ τούς Μουσουλμάνους δικαίωματα. Ἡ πολιτικὴ τοῦ ἀνοιχτοῦ προσκλητηρίου καὶ τῶν ἀνοιχτῶν συνόρων πού ἐνεκαινίασε ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ εἰς τὴν χώραν μας, εἰς συνδυασμὸν μὲ τὴν οἰκονομικὴν κατάρρευσιν καὶ τὴν δημογραφικὴν συρρίκνωσιν καὶ τὴν φυγὴν τῶν νέων καὶ δὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ μας προσωπικοῦ (brain drain), ὀδηγεῖ μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν τὴν Ἑλλάδα εἰς «λιβανοποιίσις», ἰσλαμοποιίσις καὶ ἐθνολογικὸν ἀφανισμόν. Αἱ ἐπισημάνσεις αὗται δὲν ἀποτελοῦν κινδυνολογίαν ἀλλὰ προκύπτουν μέσα ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, μέσα ἀπὸ τὰς καταγραφάς, μέσα ἀπὸ τὸ φαινόμενον ἐκεῖνον κατὰ τὸ ὅποιον τὰ χωρὰ τῆς ὑπαίθρου ἐρημοῦνται. Ἐὰν δὲν ἀναστραφῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις σήμερον, τὰ ἐπόμενα 20 – 30 χρόνια οἱ Ἕλληνες θὰ ἀποτελοῦμεν μίαν γηρασμένην μειοψηφίαν καὶ οἱ Μουσουλμάνοι καὶ λοιποὶ ἔποικοι, νέοι εἰς τὴν πλειοψηφίαν των, θὰ ἐπικρατήσουν πληθυσμιακῶς, πολιτικῶς καὶ κυριαρχικῶς. Θὰ δοῦμε εἰς τὴν χώραν τοῦ Περικλέους, τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πατροκοσμᾶ, τοῦ Παπαφλέσσα, τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τῶν Ἁγίων πατέρων Πορφυρίου, Παΐσιου καὶ Ἰακώβου νά κυριαρχῇ ἡ «σαρία» καὶ ἡ «μπούργκα». Ἐτσι, θὰ δικαιωθῇ ὁ πρῶτος Πρόεδρος τῆς Τουρκίας Τουργκούτ Ὀζάλ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι «δὲν χρειάζεται νά κάνουμε πόλεμον μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἀρκεῖ νά τοὺς στείλουμε μερικὰ ἑκατομμύρια Μουσουλμάνους». Αἱ 27 ἰσλαμικαὶ χῶραι αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται πέρα τῆς πατρίδος μας εἶναι τόπος εἰς τὸν ὅποιον θὰ μποροῦσαν νά καταφύγουν τὰ μεταναστευτικὰ ρεύματα. Παρατηροῦμεν, ὅμως, ὅτι καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης διαφοροποιεῖται ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπικρατοῦσαι συνθήκαι διεθνῶς δὲν ἐξασφαλίζουν

τά συμφέροντα τοῦ τόπου μας. Καί δυστυχῶς, ἐκεῖνο πού ἀποτελεῖ πραγματικότητα εἶναι τό ἀπαράδεκτον νά ὁμιλοῦν ὅλοι σήμερον διά τά Σκόπια καί κανεῖς νά μὴν ὁμιλεῖ διά τήν Ἑλλάδα. Ὅλοι νά ὁμιλοῦν διά δικαιώματα δῆθεν καταπιεζομένων μειονοτήτων καί κανεῖς νά μὴν ὁμιλῇ διά τό πρόβλημα τῆς Κύπρου. Ὑπάρχει, δηλαδή, διεθνῶς μία διαφορετική τοποθέτησις ὡς πρὸς τήν ἀντιμετώπισιν θεμελιωδῶν ουσιαστικῶν ἰδικῶν μας ἔθνικῶν θεμάτων.

Ἡ κοινωνική περιθωριοποίησις τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἐπιχειρουμένη ἀποχριστιανοποίησις τοῦ λαοῦ μας

Τό «σήμερα», λοιπόν, εἰς τόν τόπον μας, ἐξ ἀπόψεως προοπτικῆς, εἶναι γεμάτον ἀπό δυσσιώνους προβλέψεις, εἶναι γεμάτον ἀπό ἐπισημάνσεις τὰς ὁποίας διαπιστώνουμε καθημερινῶς νά καθίστανται περισσότερο προβληματικά καί ὀδυνηρά. Ἡ Ἐκκλησία μας συνεχῶς περιθωριοποιεῖται, εὐγενικῶς βεβαίως. Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτόν τόν τόπον ὑπῆρξε πάντοτε ρόλος εὐεργετικός, καθὼς ἐκράτησε αὐτόν τόν τόπον πνευματικῶς καί οἰκονομικῶς καί ἔδωσε εἰς τοὺς ἀνθρώπους πάντοτε τόν ὄραματισμόν διά τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καί ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς αὐτοσυνειδησίας του.

Σήμερον, ἡ ἐπιχειρουμένη ἀποπροσανατολιστική πρακτικὴ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά διαφοροποιοῦνται οἱ κοινωνικὲς δομές. Εἰς τόν χῶρον τῆς παιδείας τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν διδάσκεται μέ τέτοιον τρόπον, πού ὀδηγεῖ εἰς ἓνα συγκριτισμὸν θρησκευτολογικῆς προοπτικῆς. Βεβαίως, ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία, ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος προέβησαν καί προβαίνουν κατ' ἐπανάληψιν εἰς ἐκδηλώσεις ὄχι μόνον ἐνδιαφέροντος ἀλλὰ καί ἀγωνιστικῆς παρουσίας μέ σκοπὸν καί προοπτικὴν τὴν διατήρησιν ὅλων ἐκείνων τῶν δικαίων, πού ἀφοροῦν εἰς τὴν θυσιαστικὴν προσφορὰν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας. Καί βέβαια, ἐκεῖνο πού ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἐπιχειρεῖται εἶναι νά ὑπάρξῃ ἀποχριστιανοποίησις τοῦ λαοῦ μας. Δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγον παρατηροῦμεν ὅτι ὑπάρχουν παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν τοὺς νέους μας ὄχι εἰς ἓνα πρότυπον ἄρτιας κοινωνικῆς καί πνευματικῆς ζωῆς ἀλλὰ τοὺς καθιστοῦν ἐξαρτημένους ἀπὸ ἓναν τρόπον ζωῆς, ὁ ὁποῖος ἀλλοτριώνει τὴν προσωπικότητα καί τὴν ψυχολογίαν των.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὑπάρχουν προγράμματα, τά ὅποια ἔχουν ὡς στόχον νά κλονίσουν τήν ἔννοιαν τῆς ἠθικῆς εὐαισθησίας ὡς βίωμα τῆς καθημερινότητος τῶν νέων μας. Πρῖν ἀπό χρόνια πρῶν πρωθυπουργός ἰσλαμικῆς χώρας μοῦ διεβίβασε ὅτι ὑπάρχει σχέδιον ἀποχαρκτηρισμοῦ τῆς θρησκευτικῆς καί πνευματικῆς ζωῆς εἰς τούς λαούς, εἴτε αὐτοί ἀνήκουν εἰς τήν χριστιανικήν εἴτε εἰς τήν ἰσλαμικήν θρησκείαν. Εἶναι, ὅμως, σημαντικό νά κατανοήσωμεν ὅτι, μέσα ἀπό τήν ἐπιχειρουμένην πολλές φορές κατασυκοφάντησιν τῆς Διοικούσης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί μέσα ἀπό τήν πρακτικήν νά μὴν τῆς δίδεται τό δικαίωμα τῆς ἀμύνης ἢ Ἑλληνική Βουλή νομοθετεῖ καί ὑπέρ τῶν ἀπόψεων τῆς Ἐκκλησίας, διά νά εἴμεθα ἀκριβοδίκατοι, ἐνίοτε δέ καί ἐρήμην της μέ τήν μονίμως διαφαινομένην ἀπειλήν διαχωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό Κράτος. Τό θέμα εἶναι καί γνωστόν καί σοβαρόν καί ὅλοι διαπιστώνουμεν ὅτι ὡς «δαμόκλειον σπάθην» τοῦ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καί Κράτους κρατοῦν τό θέμα τῆς διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου.

Εἰς τό θέμα αὐτό, ὅπως καί εἰς ἄλλας παραμέτρους τοῦ οἰκονομικοῦ βίου τοῦ τόπου μας, ἔχει ρίξει ἄπλετον φῶς τό ἐρευνητικόν πρὸς τοῦτο ἔργον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Ἱερωνύμου, ὁ ὁποῖος μέ τεκμήρια ἀκράδαντα καί ἀδιαμφισβήτητα ἔχει ἀποδείξει ὅτι αὐτός ὁ τόπος ὀφείλει εἰς τήν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν, πέραν τῶν πνευματικῶν, ἀκόμη καί οἰκονομικῆς ὀφειλάς, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτή πού ἐξασφάλισε εἰς τό νεοσύστατον κράτος τῆς Ἑλλάδος τήν οἰκονομικήν προϋπόθεσιν διά νά λειτουργήσῃ καί νά ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τό ἐσωτερικόν καί τό ἐξωτερικόν ὡς κράτος, ἀπό τήν πρώτην στιγμὴν τῆς συγκροτήσεώς του, ἀλλά καί ἀκολούθως μέ τήν παραχώρησιν τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῆς λεγομένης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, διά νά περιθάλψῃ τούς πρόσφυγας καί τούς ἀκτῆμονας καί διά νά ὑλοποιήσῃ μακρόπνοα ἔργα κοινωνικῆς προνοίας, ἀσχέτως ἂν ἀπό τήν πλευράν τῆς Πολιτείας δέν ἔχουν ὑλοποιηθῆ καί ἐφαρμοσθῆ τά ὅσα ἐδεσμεύθη νά ὑλοποιήσῃ ἢ τελευταία ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας.

Τό παρόν τοῦ τόπου μας διέρχεται μεγάλη ἀξιακή καί ἠθικὴν κρίσιν. Μᾶς θλίβει ὅ,τι βλέπουμε γύρω μας, ὅ,τι ἐπιχειρεῖται εἰς βάρος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καί τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν οἱ ἐκάστοτε κρατοῦντες, χωρὶς νά τό ὁμολογοῦν, τήν θέλουν εἰς τό περιθώριον τῆς

ζωῆς. «Ἄς ἀρκεσθοῦν ἐπιτέλους οἱ κληρικοί», λέγουν, «εἰς τὰ καθήκοντά τους (γάμους, κηδεῖες, βαπτίσεις, εὐχέλαια, ἀγιασμούς)». «Τά ὑπόλοιπα θέματα τοῦ τόπου δέν τούς ἀφοροῦν». «Αὐτό ἀπαιτοῦν οἱ διακριτοί ρόλοι Πολιτείας καί Ἐκκλησίας». Ὅμως, μέ τήν πολεμικήν πού ἀσκεῖται εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας καί μέ τήν ἔντεχνον προσπάθειαν ἀκυρώσεως τοῦ ἔργου της τελικῶς δέν βλάπτεται ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία ὡς ἱερός θεσμός ἀλλά πλήττεται αὐτή ἡ ἴδια ἡ κοινω- νία. Πόσοι γάμοι γίνονται, πόσα παιδιά βαπτίζονται, πόσοι ἄνθρωποι κηδεύονται λόγου χάριν, καθ' ἥν στιγμὴν πεισματικῶς τόσον πολύ διαφημίζεται ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν καί ὁ πολιτικός γάμος. Πτωχεία πνευματική, μοναδική καί ἀνεπανάληπτη!

Δέν μποροῦμε νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι κατά τό παρελθόν ὁ τόπος μας δέν βίωσε παρόμοιες καταστάσεις. Καί κάθε φορά πού ἔφτανε στό τελευταῖο σκαλί τοῦ κακοῦ ζοῦσε καταστροφές, προσφυγιά, διώξεις καί ἄλλα. Τό 1922 ἡ καταστροφή τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, ἡ διαίρεσις τῆς Κύπρου τό 1974 καί ἄλλα ἀποτελοῦν τρανὴν ἀπόδειξιν τῶν ὅσων προηγουμένως εἶπαμε. Αὐτά θά πρέπει νά μας συνετίζουν, ὥστε νά μὴν ἐπαναλαμβάνονται.

Ἔχει σχολιασθῆ πολλὰ φορές ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ ἔθνικα θέματα. Ὅμως δέν εἶναι θεμιτόν ἡ Ἐκκλησία, χάριν τῆς ὁποίας ὑφίσταται ἡ ἔθνικὴ ἀκεραιότης καί ταυτότης τοῦ τόπου μας, αὐτή τῆ στιγμὴ νά τίθεται εἰς τό περιθώριον μέ ἓναν πρωτοφανῆ τρόπον. Δέν εἶναι ὅτι περιφρονεῖται ἡ Ἐκκλησία θεσμικῶς. Εἶναι ὅτι οἰκοδομεῖται στό σήμερον μία πρᾶξις διαλυτικῆ. Ὁ λαός μας πνιγμένος στὰ προβλήματα τοῦ ἀγνοεῖ τήν πνευματικὴν κρίσιν καί ὠθεῖται νά πιστεύῃ ὅτι μόνος του μέ τήν βοήθειαν τοῦ κράτους καί τῶν Εὐρωπαίων θά λύσει τὰ καθημερινὰ του προβλήματα. Λύνονται ὅμως τὰ προβλήματα πού περίσσευσαν χωρὶς τήν βοήθειαν τῆς ἀκαταμαχίτου δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καί χωρὶς τὰς ἀκομήτους πρεσβείας τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τῶν ἁγίων μας;

Ποία Βαβέλ δέν γκρεμίστηκε; Ποία ἐναντίωσις εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἔδρευε καρπούς ὠφελίμους; Τὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει σήμερον ὁ τόπος εἶναι τὰ κατά καιροῦς προβλήματα πού ἐδημιούργησε ὁ ἀλόγιστος χειρισμός τῶν ποικίλων κοινωνικῶν καί οικονομικῶν θεμάτων μέ εὐρυτέρας προεκτάσεις ἔθνικῆς σημασίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ποιμαντικήν της διακονίαν, προσφέρει τόν καθημερινόν ἄρτον εἰς ὅλους, ὅσοι τόν στεροῦνται, μέ τά σισίτια. Παραλλήλως, παρεμβαίνει εὐεργετικῶς μέ τά κοινωνικά ἰατρεῖα, τά κοινωνικά παντοπωλεῖα, τά φαρμακεῖα, τά κοινωνικά φροντιστήρια καί ἄλλας δραστηριότητας πού τά πνευματικά κέντρα τῆς Ἐκκλησίας ἀναπτύσσουν. Συμπαρίσταται εἰς τάς οἰκογενεῖας μέ χαμηλόν εἰσόδημα καί τάς ἀνακουφίζουν αἱ ὑπηρεσίαι, αἱ ὁποῖαι προσφέρονται καί κατά κοινήν ὁμολογίαν ἔχουν ποιότητα καί εἶναι ὑψηλοῦ ἐπιπέδου. Αἱ ἀνάγκαι ὁμως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου μένουν ἀκάλυπται. Ὁ ἐπανευαγγελισμός καί ἡ κατήχησις τοῦ λαοῦ μας ἀποτελοῦν ἐπιτακτικήν ἀνάγκην. Αὐτό τό βλέπουμε καί τό διαπιστώνουμε εἰς τήν καθημερινότητα τῶν προβλημάτων. Οἱ ραδιοφωνικοί σταθμοί, τά τηλεοπτικά κανάλια, ἡ πολύγλωσσος παρουσία τῆς φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τό διαδίκτυον, θά πρέπει νά ἐξασφαλισθῆ τό συντομότερον. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει ὅλα αὐτά νά τά ἀπαιτήσῃ ἀπό τήν Ἑλληνικήν Πολιτείαν. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ὁ πτωχός συγγενής ἀλλά οὔτε καί ἐπιχειρηματίας. Ἐκεῖνο πού τήν ἐνδιαφέρει εἶναι τό σωτήριο μῆνυμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νά φθάσῃ παντοῦ μέ κάθε τρόπον κάνοντας χρήσιν τῆς συγχρόνου τεχνολογίας καί ἀξιοποιώντας ἐπικοινωνικά ὅλα τά μέσα. Καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τήν ἐποχήν του ἐχρησιμοποίησε εἰς τό κήρυγμά Του ὅλα τά μέσα πού ὑπῆρχαν τότε. Πρέπει, λοιπόν, μέ κάθε τρόπον ὁ ἐπανευαγγελισμός καί ἡ κατήχησις νά ἀποτελέσουν ἔργον προτεραιότητος μέ συστηματικήν καί ἐξειδικευμένην ποιμαντικήν μέριμναν.

ΤΟ ΑΥΡΙΟΝ

Ἡ ἀπειλή τοῦ ὀξυτάτου δημογραφικοῦ προβλήματος καί ὁ κίνδυνος τῆς ἐθνολογικῆς ἀλλοιώσεως

Μέ τά σημερινά δεδομένα τό αὔριον τοῦ τόπου προδιαγράφεται ζοφερόν καί τραγικόν δεδομένου ὅτι ὑπάρχουν σήμερον πολλές προβληματικές καταστάσεις πού ἀπειλοῦν τήν ἐνότητα τοῦ Ἔθνους καί τήν διαφοροποίησιν τῶν ὑφισταμένων κοινωνικῶν δομῶν. Ἀπό τίς ἐπισημάνσεις τῆς ἐπικαιρότητος δέν ἐμφαίνεται μόνον τό μεταναστευτικόν πρόβλημα ὡς πιθανός παράγων ἀποσταθεροποιήσεως ἐκ τῶν συνεχιζομένων προσφυγικῶν ροῶν. Μεγαλύτερον πρόβλημα ἀποτελεῖ

ή έσωτερική μετανάστευσις, δηλαδή ότι φεύγουν από τον τόπο μας οί νέοι αίμορραγικώς και έκπατριζονται μέ αποτέλεσμα ή πατρίδα μας νά αντιμετωπίζη ή ίδια τό μεταναστευτικόν πρόβλημα ως ίδιον πρόβλημα μέ τίς συνέπειές του. Αύτός ό έκπατρισμός τών νέων μας έχει ως αποτέλεσμα όχι μόνον νά στερηται ή χώρα μας αξίους έπιστήμονας και λοιπούς κοινωνικούς εργάτας εις τήν άπασχόλησιν και εις τον πολιτισμόν, αλλά έκ παραλλήλου τό φαινόμενον αυτό καθ' αυτό νά συντελή εις τήν μείωσιν του πληθυσμοϋ. Τετρακόσιες χιλιάδες και πλέον νέοι άνθρωποι έγκατέλειψαν κατά τήν διανυομένην περίοδον τής κρίσεως τήν πατρίδα μας και μετέβησαν εις τό έξωτερικόν προς άνεύρεσιν εργασίας και διά συνέχισιν πανεπιστημιακών σπουδών.

Όλα αυτά τά ζητήματα δέν ανήκουν εις τό ιστορικόν παρελθόν αλλά είναι γεγονότα ζωής που προδιαγράφουν τό μέλλον και έχουν άμεσον σχέση με τήν ποιμαντικήν μέριμναν τής Έκκλησίας. Κατά τά δεδομένα τής παρουσίας συγκυρίας μαζί με τά προαναφερθέντα προβλήματα αναφύονται, ως μή ώφειλε, και θέματα έθνικής αξίας, ως είναι τό σχέσιν έχον με τήν ονοματοδοσίαν του γειτονικού κρατιδίου τών Σκοπίων. Ό λόγος διά τό όνομα, οί άγώνες που έγιναν και γίνονται είναι ένα από τά ουσιαστικά θέματα εις τά όποια εκλήθη ή Έκκλησία νά τοποθετηθή και επ' αυτού υπήρξε επίσημος τοποθέτησις τής Έκκλησίας τής Ελλάδος ή όποία διά Συνοδικής Αποφάσεως κατέθεσε τάς εν προκειμένω άπόψεις περί του άδιαπραγματεύτου του ονόματος, τό όποιον θά έγείρει θέματα γλώσσης και έθνότητος τής γείτονος χώρας. Τό πρόβλημα δέν ύφίσταται μόνον εις τήν ονοματοδοσίαν και τά όσα συνδέονται με αυτήν. Τό μείζον πρόβλημα αυτήν τήν στιγμήν δέν είναι μόνον ότι έδόθη τό όνομα τής Μακεδονίας ή δίδεται ή θά δοθεί. Τό πρόβλημα είναι ότι αυτήν τήν στιγμήν ή Μακεδονία ως τόπος τής χώρας μας έποικίζεται. Αναφερόμαστε εις τον έποικισμόν τής Μακεδονίας από Σλάβους, Τούρκους και λοιπούς άλλοεθνείς. Στα μέρη, όπου οί γηγενείς Έλληνες εγκαταλείπουν τίς έστίες τους και παίρνουν τον δρόμον διά τήν ξενιτειάν, εγκαθίστανται πολίτες άλλων χωρών, οί όποιοι σέ λίγα χρόνια θά μετατραποϋν εις νομίμους κατοίκους τής χώρας. Η πρακτική τής golden visa ενθαρρύνει και ενισχύει τό έγχείρημα τουτο.

Συμφώνως, λοιπόν, με πρόσφατα στοιχεία που άφοροϋν τήν 30^{nv} Αύγούστου του 2018, και τά όποια έλάβομεν από τό Υπουργείον Με-

ταναστευτικῆς Πολιτικῆς¹, ὁ συνολικός ἀριθμὸς χορηγήσεως ἀδειῶν διαμονῆς εἰς ἐπενδυτὰς, ἀγοραστὰς ἀκινήτων, ἀνῆλθε σέ 3154 ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τοῦ 2013 (ἀνάλυση τοῦ συνόλου τῶν ἀδειῶν ἀνά χώρα προέλευσης στὸν πίνακα), ἐνῶ ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸν πίνακα 3 διὰ τὴν σύνολην ἐξέλιξιν τῶν χορηγήσεων ἀδειῶν διαμονῆς ἀπὸ ἐπενδυτὰς, ἀγοραστὰς ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος παρατηρεῖται διαρκῆς αὔξησις, ἀφοῦ τὸ πρόγραμμα ξεκίνησε μὲ 21 ἀδειες τὸ 2013, οἱ ὁποῖες ἔγιναν 444 τὸ 2014, 949 τὸ 2015, 1532 τὸ 2016, 2439 τὸ 2017 καὶ ἕως τῆς 31 Αὐγούστου τοῦ 2018 εἶναι 3154.

Ἀναφορικῶς μὲ τὰς χώρας προελεύσεως τῶν ἐπενδυτῶν, ἡ Κίνα

¹ Τὴν ἀπάντησις σέ ἐπερώτησις τοῦ Βουλευτοῦ κ. Θεόδωρου Καράογλου, μὲ σχετικὰ στοιχεῖα καὶ πίνακες, βλ. στὸ ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ Ἀνάπτυξης Α.Π. 19728/18 (7-9-2018): «Σύμφωνα με τα πλέον πρόσφατα στοιχεία (που αφορούν την 31^η Αυγούστου 2018), τα οποία λάβαμε ἀπὸ το Ὑπουργεῖο Μεταναστευτικῆς Πολιτικῆς, ὁ συνολικός ἀριθμὸς χορηγήσεων ἀδειῶν διαμονῆς σε ἐπενδυτὲς ἀγοραστὲς ἀκινήτων ἀνῆλθε σε 3.154 ἀπὸ τὴν ἔναρξή του το 2013 (ἀνάλυση τοῦ συνόλου τῶν ἀδειῶν ἀνά χώρα προέλευσης στὸν πίνακα 1), ἐνῶ ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸν πίνακα 3 γιὰ τὴν συνολικὴ ἐξέλιξιν τῶν χορηγήσεων ἀδειῶν διαμονῆς σε ἐπενδυτὲς ἀγοραστὲς ἀπὸ ἔτος σε ἔτος παρατηρεῖται διαρκῆς αὔξησις, ἀφοῦ τὸ πρόγραμμα ξεκίνησε με 21 ἀδειες το 2013, οἱ ὁποῖες ἔγιναν 444 το 2014, 949 το 2015, 1532 το 2016, 2.493 το 2017 καὶ ἕως τῆς 31 Αὐγούστου τοῦ 2018 εἶναι 3.154.

Ἀναφορικά με τὶς χώρας προέλευσης τῶν ἐπενδυτῶν, ἡ Κίνα ἐρχεται πρώτη με 1521 ἀδειες, ἀκολουθοῦμενη ἀπὸ τὴ Ρωσία με 438 καὶ τὴν Τουρκία με 337 να συμπληρῶνει τὴν πρώτη τριάδα, ξεπερνώντας τὴν Αἴγυπτο που ἦταν μέχρι πρόσφατα στὴν Τρίτη θέση.

Ὅπως καταγράφεται ἀναλυτικότερα καὶ στὸν πίνακα 1 κατωτέρω, οἱ υπόλοιπες χώρες που συμπληρῶνουν με τὴ σειρά τὴ δεκάδα τῶν χωρῶν προέλευσης τῶν ἐπενδυτῶν, εἶναι ὁ Λίβανος στὴν 4^η θέση, ἡ Αἴγυπτος, τὸ Ιράκ, ἡ Ουκρανία, ἡ Συρία, ἡ Ιορδανία καὶ τὸ Ιράν στὴν 10^η θέση. Στὸν πίνακα 2 ἀκολουθεῖ ἀνάλυση τοῦ συνόλου τῶν χορηγήσεων ἀδειῶν σε ἐπενδυτὲς ἰδιοκτῆτες ἀκινήτων καὶ τῆς οικογένειάς τους ἀνά χώρα προέλευσης.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ὅτι εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ ἡ συνεισφορὰ αὐτῶν τῶν ἐπενδυτῶν, τῶν οικογενειῶν καθὼς καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν τους γιὰ τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία μέσα ἀπὸ τὴ δαπάνη γιὰ τὴν κατανάλωσις προϊόντων καὶ υπηρεσιῶν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαμονῆς τους στὴ χώρα μας, ἀν ληφθῆι ὑπόψη ἡ οἰκονομικὴ τους ἐπιφάνεια καὶ ὁ ἀνάλογος τρόπος ζωῆς τους, ἀλλὰ καὶ τοῦ οφέλους που προκύπτει ἀπὸ υπηρεσίες διαχείρισης καὶ συντήρησης τῶν ἀκινήτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δημοσιονομικὰ οφέλη ἀπὸ τους ἀναλογούντες φόρους.

Σε ὅ,τι ἀφορὰ τὴ συνολικὴ ἐξέλιξιν τῶν χορηγήσεων ἀδειῶν διαμονῆς σε ἐπενδυτὲς ἀγοραστὲς ἀκινήτων καὶ τὰ μέλη τῆς οικογένειάς τους τους συνοδεύουν, σύμφωνα με τὸν πίνακα 4 ἀπὸ ἔτος σε ἔτος σημειώνεται διαρκῆς αὔξησις ἀφοῦ τὸ πρόγραμμα ξεκίνησε με 42 ἀδειες το 2013, συνέχισε με 888 το 2014, 2.144 το 2015 καὶ 3.695 το 2016. Γιὰ τὸ 2017 κατεγράφησαν συνολικὰ 6.205 χορηγήσεις ἀδειῶν διαμονῆς σε ἐπενδυτὲς ἀγοραστὲς ἀκινήτων καὶ μέλη τῆς οικογένειάς τους, ἐνῶ ἕως τῆς 31 Αὐγούστου τοῦ 2018 ἔχουν χορηγηθῆι 8.123 ἀδειες».

έρχεται πρώτη μέ 1521 άδειες, άκολουθούμενη από τή Ρωσία μέ 438 καί τήν Τουρκία μέ 337 νά συμπληρώνει τήν πρώτη τριάδα, ξεπερνώντας τήν Αύγυπτο πού ήταν μέχρι προσφάτως εις τήν τρίτην θέσιν. Καί όπως καταγράφεται αναλυτικότερα, οί υπόλοιπες χώρες πού συμπληρώνουν τή δεκάδα τών χωρών προέλευσης τών επενδυτών είναι ό Λίβανος στήν τέταρτη θέση, ή Αίγυπτος, τό Ιράκ, ή Ούκρανία, ή Συρία, ή Ιορδανία, τό Ιράν καί βεβαίως άκολουθει ή άνάλυση του σνόλου χορηγήσεων άδειών σέ επενδυτές, σέ ιδιοκτήτες άκινήτων καί στίς οικογένειές τους ανά έτος ένώ βεβαίως έχουμε τήν κατανομή σέ χώρους τής περιοχής.

Ειδικότερον, σέ σχέσιν μέ τόν νομόν Θεσσαλονίκης οί περισσότερες άδειες έχουν έκδοθῆ σέ Τούρκους επενδυτές, μέ τήν Ρωσίαν νά έπεται σέ αριθμόν άδειών καί έν συνεχεία τήν Ούκρανίαν, τή Συρίαν καί τήν Κίαν. Δηλαδή από τήν μίαν πλευράν οί Έλληνες επενδυτές αναγκάζονται εκ τών πραγμάτων νά φύγουν από τήν πατρίδα ένώ έρχονται έδω ξένοι, τούς όποιους καί δυσκόλως μπορείς νά άποκαλέσης οικονομικούς επενδυτάς, οί όποιοι καί έγκαθίστανται μέ ό,τι αυτό σημαίνει.

Άπό τήν άλλην πλευράν ύπάρχει αυτό πού λέγεται δημογραφική βόμβα, πού άπειλει τήν χώραν καί τήν οικονομίαν. Το 21% τών κατοίκων τής πατρίδος μας είναι άνω τών 65 έτών. Η Ελλάδα δέν θά μπορεί τίς έρχόμενες δεκαετίες νά παράγη έπαρκῆ πλοῦτον διά τούς πολίτες της. Άν καί τό μεγάλο στοίχημα τής Ελλάδος παραμένει ή επιστροφή εις ισχυρούς καί διατηρήσιμους ρυθμούς ανάπτυξης, ώστε νά έπουλωθοῦν εις εύλογον διάστημα οί πληγές τής δεκαετοῦς κρίσης, έντούτοις ή πραγματική μάχη τής χώρας ίσως θά πρέπει νά δοθῆ εις τό δημογραφικόν μέτωπον. Σέ κάθε περίπτωσιν ή μάχη του δημογραφικού θά πρέπει νά άποτελέση ένθικόν στόχον, καθώς διαφορετικά ή δημογραφική κατάθλιψις μπορεί νά οδηγῆ σέ ανεξέλεγκτες καταστάσεις άκόμη καί διά τήν βιωσιμότητα τής χώρας τουλάχιστον μέ τήν σημερινήν μορφήν της. Μέ τούς θανάτους νά ξεπερνούν τίς γεννήσεις, τούς νέους καί μορφωμένους νά μεταναστεύουν καί τήν Ελλάδα νά έχει έναν από τούς πιό γηρασμένους πληθυσμούς στήν Εύρώπην, όχι μόνον ή χώρα δέν μπορεί τίς έρχόμενες δεκαετίες νά παραγάγη έπαρκῆ πλοῦτον διά τούς πολίτες της αλλά ίσως βρεθῆ αντιμέτωπη μέ τήν ίδιαν τήν βιωσιμότητά της ως ενός συγχρόνου έθνους-κράτους. Χώρα τών 8, 9 έκατομμυρίων κατοίκων έως το 2050.

Πρόσφατη μελέτη του Ινστιτούτου του Βερολίνου εκτιμούσε ότι ο πληθυσμός της χώρας μας θα μειωθεί στά 9, 9 εκατομμύρια ως τό 2030 καί στά 8, 9 ως τό 2050. 8,3 εκατομμύρια υπολογίζουν οί πλέον απαισιόδοξοι μελέτες. Σέ σύγκριση μέ τό 10,7 εκατομμύρια περίπου σήμερα καί 11,1 του 2009, προτου δηλαδή ή μεγάλη έλληνική ύφραση αρχίσει νά ξεδιπλώνεται, ή Eurostat απεφάνθη ότι έως τό 2080 μέ 7, 2 εκατομμύρια άνθρωπος, ή Έλλάς θα εύρίσκεται εις τό ναδήρ της Εύρωπαϊκής Ένώσεως. Όταν όμως ο πληθυσμός μειώνεται, ο αντίκτυπος εις τήν οικονομίαν είναι ανάλογος, αφού περιορίζονται τόσο ή κατανάλωση όσο καί ή έν δυνάμει παραγωγή. Καθώς τό εργατικόν δυναμικόν μειώνεται κατά 0,4% έτησίως, σύμφωνα μέ τίς προβλέψεις της εύρωπαϊκής έπιτροπής, διά νά έπιτευχθί ανάπτυξις 1% ή αύξησις της παραγωγικότητας πρέπει νά φθάση στό 1,4%. Η γήρανσις του πληθυσμού όμως συνεχίζεται, ένω ή αύξησις της παραγωγικότητος είναι πολύ αδύναμη, αφού τίς τελευταίες δύο δεκαετίες έχει παραμείνει ούσιαστικά στάσιμη παρατηρούσε ή Rakbank. Μέ δείκτην όλικης γονιμότητος στό 1,3 ως προβλεπόμενον μέσον αριθμόν παιδιών ανά γυναίκα, έναντι στους 2,1 που θα πρέπει νά είναι διά νά διατηρηθί ο σταθερός πληθυσμός, ή Ελλάδα έχει σήμερα σχεδόν τήν χαμηλότερην επίδοσιν στην Εύρωπαϊκήν Ένωσιν διατηρώντας έναν από τους πιο γηρασμένους πληθυσμούς στην Εύρώπην, καθώς πάνω από τό 1/5 των κατοίκων της, τό 21% είναι άνω των 65 έτων. Σάν νά μίν έφθανε αυτό μία μελέτη του εργαστηρίου δημογραφικων κοινωνικων αναλύσεων αναδεικνύει καί τό φαινόμενο της διαρκους καί δυσανάλογης αύξήσεως του υπέργηρου πληθυσμού 80 έτων καί άνω, που αποτελεί μία από τίς συνιστώσες του δημογραφικού προβλήματος στην Ελλάδα. Η Ελλάδα κατέχει τόν τρίτον ύψηλότερον δείκτην υπεργηρείας (λόγος του πληθυσμού της ήλικίας 80 έτων καί άνω, προς τόν πληθυσμό 65 έτων καί άνω) μεταξύ των 28 κρατων μελων της Εύρωπαϊκής Ένώσεως 30,6% μετά τήν Ισπανία 32,32% καί τήν Γαλλίαν 31,1%.

Η γήρανσις μέσα εις τήν γήρανσιν, όπως θα μπορούσε νά χαρακτηρισθί διαφορετικώς ή υπεργηρεία καί ή ταχύτερα αύξησις του πληθυσμού άνω των 80 εις σχέσιν μέ τήν εξέλιξιν των υπολοίπων πληθυσμιακών ομάδων, όπως διά παράδειγμα ο πληθυσμός εις ενεργόν ήλικίαν, θα μπορούσε δυνητικώς νά προκαλέση σημαντικής ανισορροπίας μέ άμεσον αντίκτυπον εις τήν αναπτυξιακήν πορείαν της χώρας τόσον εις έθνικόν όσον καί εις περιφερειακόν επίπεδον.

Τήν ἴδιαν στιγμὴν συμφώνως πρὸς τὸ IOBA ἀπὸ τὸ 2009 τὰ ποσοστά ἀνεργίας τῶν πτυχιούχων ὑπερδιπλασιάστηκαν, καθὼς ἡ μεγαλύτερη αὐξησης τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνέργων ἐσημειώθη μεταξύ τῶν ἀποφοίτων ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως 179,1%, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς καταγράφει χαμηλότερον ποσοστὸν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν τῶν 28 ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπασχόλησιν ἀποφοίτων τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως. Ἔτσι, ὅπως ἐκτιμοῦσε ἡ Eurobank, 450.000 Ἕλληνες ἡλικίας κάτω τῶν 45 ἐτῶν κατὰ τὸ μέγαλον ποσοστὸν ὑψηλοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τεχνικῆς καταρτίσεως ἀναζητήσαν ἐπαγγελματικὰς εὐκαιρίας ἐκτὸς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐτήσια συμμετοχὴ εἰς τὸ ἀκαθάριστον ἐγχώριον προϊόν (Α.Ε.Π.) τῶν χωρῶν ὑποδοχῆς ξεπερνᾷ μάλιστα τὰ 13 δισεκατομμύρια εὐρῶ καὶ τὸ φορολογικὸν ἀποτέλεσμα τὰ 9,5 δὶς εὐρῶ τὴν ὥραν, τὴν στιγμὴν πού τὸ κόστος τῆς ἐκπαιδεύσεως των διὰ τὸ ἑλληνικὸν κράτος ξεπερνοῦσε τὰ 8 δὶς εὐρῶ. Διὰ πρώτην φοράν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων 4 ἐτῶν ἡ ἐντυπωσιακὴ μείωσις τῶν γεννήσεων, ἡ γήρανσις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἡ ἐκτόξευσις τῆς ἀποδημίας θὰ καταλήξουν εἰς μεγάλην συρρίκνωσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας μας καὶ εἰς αὐξησης τῆς ἀναλογίας τῶν ἡλικιωμένων. Οἱ γηράσκοντες πληθυσμοὶ κοστίζουν καὶ συμπιέζουν τὴν ἀνάπτυξιν. Αἱ προβλέψεις δὲν ἀφήνουν ἀνεπιχρῆστον τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία παρὰ τὰς προσφάτους παρεμβάσεις εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν σύστημα φαίνεται πὼς τὸ 2070 θὰ βρεθῆ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν πλέον σκληρὸν πυρήνα τοῦ δημογραφικοῦ, τὴν ἐκτόξευσιν τοῦ δείκτη ἐξαρτήσεως ἡλικιωμένων ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν πού εὐρίσκεται εἰς παραγωγικὴν ἡλικίαν. Ἐνῶ σήμερον ἡ ἀναλογία εὐρίσκεται εἰς τὸ 33%, ἥτοι εἰς 100 ἄτομα ἡλικίας 15-64 ἐτῶν ἀντιστοιχοῦν 33 συνταξιούχοι, τὸ 2070 ἡ ἀναλογία αὐτὴ θὰ ἐκτιναχθῆ εἰς τὸ 63% καὶ συνεπῶς διὰ κάθε ἑκατὸ ἀνθρώπους πού εἶναι εἰς παραγωγικὴν ἡλικίαν διὰ ἐργασίαν 15-64 ἐτῶν θὰ ὑπάρχουν 63 ἄτομα ἡλικίας ἀπὸ 65 ἐτῶν καὶ ἄνω.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα τῶν μνημονίων, ὅρος πού δυστυχῶς χρησιμοποιεῖται ἀλλὰ παραπλανᾷ καὶ ἀλλοιώνει τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος, διότι αὐτὴ πασιφανῶς μας ὑποδεικνύει ὅτι τὰ μνημόνια εἶναι ἐξελικτικὲς διαδικασίαι ἀντηγήσεων, ἐπιπτώσεων καὶ διηνεκῶν συμμορφώσεων, πέραν τῆς προσπαθείας εἰς τὸ οἰκονομικὸν μέτωπον, θὰ πρέπει νὰ συμπεριλάβῃ στρατηγικὰς τονώσεως τῶν γεννήσεων

όσον και την διαμόρφωσιν ενός θετικού μεταναστευτικού ισοζυγίου προσελκύνοντας ανθρώπινον δυναμικόν και ἀμβλύνοντας παραλλήλως την δυναμικήν τῆς διαρροῆς ἐγκεφάλων (brain drain). Ἀπό τήν ἄλλην πλευράν, ἴσως ἕνα ἀπό τά βασικά διακυβεύματα τά ἐπόμενα χρόνια, συμφώνως πρὸς τήν μελέτην τοῦ ἐργαστηρίου δημογραφικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναλύσεων, νά εἶναι καὶ ἡ διαμόρφωσις ἐνός νέου πλαισίου ἀλληλεγγύης μεταξύ τῶν γενεῶν, καθὼς τό ζήτημα τῆς ἀναπληρώσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἀναμένεται νά λάβῃ ἀνησυχητικὰς κοινωνικοοικονομικὰς διαστάσεις μέ σοβαράς οικονομικὰς ἐπιπτώσεις, δεδομένου ὅτι ὁ ὑπέργηρος πληθυσμός τῆς Ἑλλάδος θά αὐξάνεται συνεχῶς τήν ἐπομένην εἰκοσαετίαν, ἐνῶ τίθεται ἐπιτακτικῶς τό ἐρώτημα ὡς πρὸς τό πῶς θά ἀναπροσαρμοσθῇ τό οικονομικόν μοντέλον τόσον τῆς χώρας ὅσον καὶ εἰδικώτερον τῶν τοπικῶν παραγωγικῶν συστημάτων, ὅπου παρατηροῦνται αἱ ἐντονότεραι δυσαναλογίαι μεταξύ νεοτέρου καὶ ὑπεργήρου πληθυσμοῦ. Ὁ πληθυσμός τῆς Ἑλλάδος θά μειωθῇ εἰς τό μέλλον σημαντικῶς, συμφώνως πρὸς ὅλας τὰς ἐκτιμήσεις. Ἡ μείωσις τοῦ πληθυσμοῦ θά κυμανθῇ μεταξύ 800.000 ἕως 2.500.000 ἀτόμων. Ἀπό τό 2011 ἡ Ἑλλάς ἔχει μπεῖ εἰς μίαν πρωτοφανῆ μεταπολεμικῶς φάσιν. Τό φυσικόν ἰσοζύγιον γίνεται πλέον ἀρνητικόν. Οἱ θάνατοι γίνονται πλέον περισσότεροι ἀπό τὰς γεννήσεις, ὅπως ἀνεφέρθη προηγουμένως. Τό μεταναστευτικόν ἰσοζύγιον, παρὰ τήν προσφυγικήν ροήν, εἶναι καὶ αὐτό ἀρνητικόν καθὼς πολλοί Ἕλληνες φεύγουν ἀπό τήν χώραν ἀναζητοῦντες εὐνοϊκωτέραν τύχην εἰς τό ἐξωτερικόν. Ὁ πληθυσμός τῆς χώρας γηράσκει, ἡ διάμεσος ἡλικία ἦτο τά 26 ἔτη τό 1952, ἐνῶ σήμερον εἶναι 44 ἔτη καὶ ἀναμένεται νά ἀυξηθῇ κατά 5 μέ 8 ἔτη. Ὁ πληθυσμός τῶν παιδιῶν ἀπό 3 ἕως 17 ἐτῶν θά μειωθῇ ἀπό 1,6 ἑκατομμύρια σήμερον εἰς 1,4 ἑκατομμύρια (αἰσιόδοξον σενάριον) ἢ 1 ἑκατομμύριον (ἀπαισιόδοξον σενάριον) τό 2050 ἀφοῦ πρῶτον ὅμως ἐμφανιστεῖ μία ἔντονος διακύμανσις εἰς τὰς δεκαετίας πού θά μεσολαβήσουν.

Ἀντί ἐπιλόγου

Δέν θά ἤθελα νά καταπονήσω περισσότερον τό Ἱερὸν Σῶμα μέ ἀναφοράς εἰς στατιστικά στοιχεῖα, τά ὁποῖα θά παραθέσω εἰς σχετικόν παράρτημα². Καὶ σήμερον, λοιπόν, ἡ Ἑλλάς ἀπειλεῖται ἀπό τοὺς γείτονές της. Ἡ

² Στοιχεῖα καὶ πίνακες διά τήν ὡς ἄνω πραγματεύσιν μας ἀντλήσαμε ἀπό δημοσίευσιν τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἑρευνας καὶ Ἀνάπτυξης «διαΝΕΟσις».

Ἐκκλησία μας εἰς ὅλα αὐτά τὰ θέματα ὀφείλει νά πράξῃ καί πράττει τό χρέος της, ὅπως ἔπραξαν τό χρέος τους εἰς τήν πορείαν τῶν αἰώνων ἀνώτεροι καί κατώτεροι κληρικοί, οἱ ὅποιοι ἐπλήρωσαν μέ τό αἷμα τους τούς τιμίους ἀγῶνας. Ἀκόμη ἤχει εἰς τὰ ὦτα μας ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνοῦ, ὅταν ἀπειλήθηκε ἀπό τόν Γερμανόν στρατιωτικόν μέ τυφεκισμόν. «Ὁ κλῆρος τῶν κληρικῶν εἰς αὐτόν τόν τόπον δέν εἶναι ὁ τυφεκισμός ἀλλά ἡ ἀγχόνη», ἀπήντησε. Καί σήμερον ἡ Ἑλλάς ἀπειλεῖται πανταχόθεν. Οἱ Τοῦρκοι ἀπαιτοῦν τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου καί τό ἴδιο τό Αἰγαῖον καί αὐτήν τήν Δυτικήν Θράκην. Βούλγαροι ἐγείρουν ἀξιώσεις εἰς τήν Ἀνατολικήν Μακεδονίαν. Σκοπιανοί ὄνειρεύονται τήν Κεντρικήν Μακεδονίαν, Ἀλβανοί διεκδικοῦν τήν Ἡπειρόν μας. Τό ἐπίσημον, ὅμως, ἑλληνικόν κράτος δέν διεκδικεῖ τίποτα ἀλλά καί δέν παραχωρεῖ καί δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὑπάρχει πλοῦτος στό «ὄπλοστάσιον» τῆς παραδόσεως καί τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὅποιος μπορεῖ νά χρησιμοποιηθῆί ὡς ἓνας ἐκ τῶν πυλώνων εἰς τό διαπραγματευτικόν ἐθνικόν μέτωπον.

Ζοῦμε μίαν πραγματικότητα ρευστότητος εἰς ὅλους τούς τομεῖς. Τό ἐπάναγκες εἶναι ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νά διατηρήσῃ κατά πρῶτον μέσα ἀπό τήν δικήν της ἐνότητα τήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ. Νά στηρίξῃ τόν λαόν εἰς τήν παιδείαν, εἰς τήν ἐπαγγελματικήν κατάρτισιν καί νά ἐπιδείξῃ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διά τήν ἑλληνικήν οἰκογένειαν, ὥστε νά ξεπεράσῃ τήν κρίσιν της καί νά στηρίξῃ τούς πολυτέκνους ὡς τό πράττει ἤδη, οὕτως ὥστε καί μέ αὐτόν τόν τρόπον νά ὑπάρξουν ἀποτρεπτικά ἀπό τήν πλευράν της βοήθειαι εἰς τήν ἀποτροπὴν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ προβλήματος πού ἔχει σχέσιν μέ τήν δημογραφικήν συρρίκνωσιν τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀκόμη ἴσως καί νά δεῖ τό θέμα τῶν ἀνύπανδρων μπετέρων ἢ νεαρῶν μπετέρων πού πολλάκις προστρέχουν εἰς τήν Ἰατρικήν διά νά πράξουν τό ἔγκλημα τῶν ἀμβλώσεων.

Τό χθές, τό σήμερον καί τό αὔριον τοῦ τόπου μας μέσα ἀπό μίαν ἐκκλησιαστικοκοινωνικήν θεώρησιν εἶναι ἓνα διαχρονικόν γεγονός πορείας δυναμικῆς, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό συμβάντα εὐχάριστα καί δυσάρεστα, ἀπό καταστάσεις εἰς τὰς ὁποίας ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε πάντοτε ρόλος εὐεργετικός δι' αὐτόν τόν τόπον. Μπορεῖ νά ὑπάρχουν δυσοίωνοι προβλέψεις κατά τὰ δεδομένα τῶν στατιστικῶν. Μποροῦν νά ἀναφύονται προβλήματα εἰς τήν καθημερινότητα μέ πρωτοφανεῖς δυσκολίας διά τὰ δεδομένα τοῦ πνευματικοῦ μας βίου καί νά διαφαίνονται ζοφερά τὰ τοῦ μέλλοντος.

Ὅλα αὐτά, ὅμως, δέν πρέπει νά μᾶς ἀποθαρρύνουν οὔτε νά ἀποτελέσουν μηχανισμόν ἀποδομήσεως τῆς προσπαθείας καί τῆς ἀγωνιστικῆς μαρ-

τυρίας τῆς πίστεως καί περαιτέρω ἐξειδικευμένης συγκροτήσεως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς προϋποθέσεις καί τὰς δυνατότητας τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας διὰ νά μπορῆ αὕτη νά συμπαρίσταται εἰς τόν τόπον. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἐπάναγκες αὐτό πού πολλές φορές ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ.κ. Ἰερώνυμος ἔχει τονίσει: «Πρέπει ἡ Ἐκκλησία μας νά τακτοποιήσῃ τὰ τοῦ οἴκου της». Πρέπει νά καλλιεργήσωμεν τήν δυνατότητα αὐθυπάρκτου παρουσίας εἰς τό γίνεσθαι αὐτοῦ τοῦ τόπου καί νά δώσουμε τό μήνυμα πρὸς τοὺς πολιτικούς ἄρχοντες τοῦ τόπου μας καί πρὸς ὄλους ἐκείνους πού ἀσχολοῦνται μέ τὰ κοινά τοῦ τόπου, ὅτι ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία δέν ἀντιπολιτεύεται πρὸς οὐδένα, δέν συμπολιτεύεται μέ κάθε τί τό ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐπιδίωξιν πολιτικῆς καί κοσμικῆς σκοπιμότητος. Ἡ Ἐκκλησία ὑπηρετεῖ τό αἰώνιον μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου πού εἶναι μήνυμα σωτηρίας, ἔξω ἀπό ὅποιεσδήποτε σκοπιμότητες πού συνθέτουν εἴτε τίς ἔννοιες τῆς ἐκκοσμικευμένης προοπτικῆς καί σχεδιασμοῦ εἴτε τοῦ λεγομένου ἐθνοφυλετισμοῦ εἴτε τῶν ἐπιχειρουμένων γεωπολιτικῶν ἀνακατατάξεων.

Ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξε, ὑπάρχει καί θά ὑπάρχει φιλόστοργος μπτέρα αὐτοῦ τοῦ τόπου. Τοῦ τόπου πού ὁ Θεός εὐλόγησε καί πού οἱ Ἅγιοι μέ τήν ζωὴν των ἠγίασαν καί ἀνέδειξαν ὡς πατρίδα ἠρώων καί ἁγίων. Αὐτόν τόν τόπον καλεῖται νά διακονήσῃ σήμερον ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία προστατεύοντας τόν λαόν ἀπό τίς φθοροποιές ἐπιδράσεις τῶν τεκταινομένων εἰς βάρος του, προβάλλοντας τήν ἐν Χριστῷ ζωὴν καί διδάσκοντας τήν ἐν Χριστῷ παραμονήν. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ τόπος μας, ἡ πατρίδα μας, πού ἀποτελεῖ τήν κοιτίδα τοῦ ἀληθοῦς καί ὑγειοῦς πολιτισμοῦ μέ τήν οἰκουμηνικότητα πού τόν χαρακτηρίζει, θά παραμείνει ἔσαεῖ μαρτυρία τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Καλοῦντος πάντα τὰ ἔθνη εἰς σωτηρίαν, καθὼς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν.

Ἡ μαρτυρία αὐτοῦ τοῦ μηνύματος ἀποτελεῖ καί τήν πνευματικὴν παρακαταθήκην, τήν ὁποίαν ὀφείλομεν νά διαφυλάξωμεν καί νά παραδόσωμεν ἀλώβητον πρὸς τὰς ἐπερχομένας γενεάς διακηρύσσοντας πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους μέ ἀγάπην καί ταπεινὸν φρόνημα, ἐν ἐπιγνώσει τῶν παντοίων ἀνθρωπίνων περιστάσεων, ὅτι Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ Αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί διά νά θυμηθοῦμε τόν ποιητήν τοῦ Αἰγαίου καί τῆς Ἑλλάδος
Ὀδυσσεύα Ἑλύτην ...

...το πλοῖον της Ελλάδος...

«εἶναι ἀπό μαύρη πέτρα κι εἶναι ἀπ' ὄνειρο...

«εἶναι ἀπό μαύρη πέτρα κι εἶναι ἀπ' ὄνειρο...

ἀπό τα βάθη φτάνει στους παλιούς καιρούς,

βάσανα ξεφορτώνει κι αναστεναγμούς

Ἴερα Χριστέ και Κύριε λέω κι απορώ

τέτοιο τρελό βαπόρι, τρελοβάπορο

χρόνους μας ταξιδεύει, δε βουλιάσαμε,

χίλιους καπεταναίους τους ἀλλάξαμε!

Κατακλυσμούς ποτέ δε λογαριάσαμε,

μπήκαμε μες στα ὅλα και περάσαμε

κι ἔχουμε στο κατάρτι μας βιγλάτορα

παντοτινό, τον Ἴηλιο, τον Ηλιάτορα»,

τον Κύριο ημῶν Ἰησοῦ Χριστό!

Μετά βιβλίου βιβλίου

Φοιτητής Πανεπιστημίου
† ὁ Δαγκαδά, Ἀπτήης καί Ρεντίνης Ἰωάννης

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ο ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο πληθυσμός της Ελλάδας στο μέλλον θα μειωθεί σημαντικά, σύμφωνα με όλα τα σενάρια. Το 2050 ο πληθυσμός της χώρας υπολογίζεται στα 10 εκατομμύρια (σύμφωνα με το πιο αισιόδοξο σενάριο) και τα 8,3 εκατομμύρια (στο πιο απαισιόδοξο). Με βάση το ενδιάμεσο σενάριο θα είναι 8,8 εκατ. Η μείωση του πληθυσμού θα κυμανθεί από περίπου 800.000 μέχρι 2,5 εκατομμύρια άτομα.

Από το 1935 και μέχρι το 1975, καμία ελληνική γενιά δεν αναπληρώθηκε. Από τη γενιά του 1956 και μετά ξεκίνησε μια προοδευτική μια απρόσκοπτη μείωση της γονιμότητας, η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Μεταπολεμικά δεν υπήρξε “baby boom” στην Ελλάδα όπως συνέβη σε άλλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Η αύξηση του πληθυσμού στις τελευταίες δεκαετίες οφειλόταν αποκλειστικά στις κατά περιόδους μεταναστευτικές ροές και τη ραγδαία αύξηση του προσδόκιμου ζωής, το οποίο μέσα σε αυτό το διάστημα αυξήθηκε κατά 8 χρόνια για τους άντρες και κατά 10 χρόνια για τις γυναίκες.

Από το 2011 η Ελλάδα έχει μπει σε μια νέα φάση, πρωτοφανή μεταπολεμικά: το φυσικό ισοζύγιο πλέον γίνεται αρνητικό (οι θάνατοι είναι περισσότεροι από τις γεννήσεις). Το μεταναστευτικό ισοζύγιο, παρά την προσφυγική κρίση, είναι κι αυτό αρνητικό καθώς πολλοί Έλληνες φεύγουν από τη χώρα αναζητώντας καλύτερη τύχη στο εξωτερικό.

Ο πληθυσμός της χώρας γερνάει. Η διάμεση ηλικία, ήταν 26 έτη το 1951, σήμερα είναι 44 έτη και αναμένεται να αυξηθεί κατά 5-8 έτη. Ο πληθυσμός των παιδιών σχολικής ηλικίας (3-17) ετών θα μειωθεί από το 1,6 εκ. σήμερα σε 1,4 εκ. (αισιόδοξο σενάριο) έως 1 εκ. (απαισιόδοξο σενάριο) το 2050, αφού πρώτα προηγηθεί μια έντονη διακύμανση τις δεκαετίες που θα μεσολαβήσουν.

Ο εν δυνάμει οικονομικά ενεργός πληθυσμός (δηλαδή όλοι οι πολίτες ηλικίας 20-69 ετών που δυνητικά θα μπορούσαν να δουλέψουν)

θα μειωθεί από 7 εκ. το 2015 σε 4,8-5,5 εκ. Ο πραγματικός οικονομικά ενεργός πληθυσμός θα μειωθεί από 4,7 εκ. το 2015 σε 3-3,7 εκ.

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ BENCHMARKING

Από τις χώρες των PIIGS σε χειρότερη θέση αναφορικά με τη μεταβολή του πληθυσμού τους με βάση ένα ενδιάμεσο σενάριο βρίσκονται η Ελλάδα (-14,5%) και η Πορτογαλία (-12%), ενώ η Ισπανία (+5,3%), η Ιταλία (+10,1%) και η Ιρλανδία (+25,2%) εκτιμάται ότι θα αυξήσουν τον πληθυσμό τους.

Με το ήμισυ περίπου του σημερινού πληθυσμού τους εκτιμάται πως θα ενισχυθούν το 2050 η Νορβηγία (+54,6%) και η Σουηδία (+40,4%). Στις χώρες με εκτιμώμενη αύξηση του πληθυσμού τους το 2050 από 20% έως 40% ανήκουν κατά φθίνουσα σειρά η Ελβετία (+38,5%), το Βέλγιο, η Ισλανδία, η Ιρλανδία το Ηνωμένο Βασίλειο, η Αυστρία, η Δανία, η Φιλανδία, η Μάλτα και η Γαλλία (=14,1%). Δυστυχώς μεγάλη μείωση στον πληθυσμό τους με βάση ένα ενδιάμεσο σενάριο θα έχουν οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, της Βαλκανικής Χερσονήσου και της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Η Μολδαβία εκτιμάται πως θα χάσει σχεδόν τον μισό πληθυσμό της, με τη Λιθουανία, τη Λετονία, τη Βουλγαρία και την Κροατία να έπονται με ποσοστά υψηλότερα του 20%. Με βάση το σενάριο της «μηδενικής μετανάστευσης» η πλειοψηφία των ευρωπαϊκών χωρών αναμένεται να έχει μειωμένο πληθυσμό το 2050 σε σύγκριση με το 2015. Ακόμα και σε αυτό το περιοριστικό σενάριο, η Ιρλανδία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Γαλλία παρουσιάζουν έναν ιδιαίτερο δημογραφικό δυναμισμό, αφού ο πληθυσμός τους αναμένεται να αυξηθεί.

Ο ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ασφαλιστικό σύστημα – Εκπαιδευτικό σύστημα – Εργασιακές πολιτικές – Κοινωνική πρόνοια – Άμυνα και ασφάλεια – Γεωπολιτική στρατηγική.

ΑΝΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ & ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

CUPESSSE (Cultural Pathways to Economic Self-Sufficiency and Entrepreneurship). 11 χώρες: Γερμανία, Ισπανία, Ιταλία, Τσεχία, Ουγγαρία, Αυστρία, Ελβετία, Δανία, ΗΒ, Τουρκία και Ελλάδα. Διεπιστημονικό: Πολιτικοί επιστήμονες, κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι και οικονομολόγοι διερευνούν τις αιτίες και τις συνέπειες της ανεργίας των νέων (18-35 ετών). Πιο συγκεκριμένα, εξετάζουν ποιοι πολιτισμικοί παράγοντες και ποιες δυναμικές διαδικασίες που αναπτύσσονται σε μια οικογένεια επηρεάζουν την οικονομική αυτάρκεια των νέων και την στάση τους απέναντι στην επιχειρηματικότητα.

Δείγμα: 1500 νέοι (18-35 ετών) & 500 γονείς αυτών.

Νέοι: διαδικτυακά, Γονείς: τηλεφωνικά

Ημερομηνία Διεξαγωγής: Φθινόπωρο 2016

Φορέας Υλοποίησης: MRB Hellas.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

38% των νέων ζουν στην Αθήνα. 60% των νέων είναι ελεύθεροι. 22% έχουν παιδιά. Περισσότερο αριστεροί, πολύ λιγότερο θρησκευόμενοι (31% έναντι 54%) από τους γονείς τους. Έχουν λίγο καλύτερο επίπεδο εκπαίδευσης από αυτούς. Συμμετέχουν λιγότερο σε εθελοντικές ή συλλογικές δράσεις από ότι οι γονείς τους (πλην των πολιτικών δράσεων). Εμπιστεύονται λιγότερο τους θεσμούς και συμμετέχουν λιγότερο σε πολιτιστικά δρώμενα (43% έναντι 57%). Περίπου ένας στους δύο νέους είχε βρει μέχρι σήμερα μισθωτή εργασία για τουλάχιστον ένα χρόνο. Βρήκε αυτή τη δουλειά κατά μέσο όρο στα 22 και σε αυτή δούλεψε περίπου 40 ώρες την εβδομάδα. Διάχυτη η απαισιοδοξία στους ανέργους: μόνο ένα 15% των νέων ανέργων θεωρεί πιθανό να βρει δουλειά στους επόμενους 6 μήνες. Οι νέοι θεωρούν πως οι φορείς που μπορούν να μειώσουν την ανεργία είναι κατά σειρά η Κυβέρνηση/Βουλή (78%), η Ευρωπαϊκή Ένωση (73%) και τρίτον, με

μεγάλη διαφορά οι επιχειρήσεις/εργοδότες (52%). Παρόλο που οι νέοι δηλώνουν απογοητευμένοι σε πολλές από τις ερωτήσεις, εμφανίζονται πιο αισιόδοξοι από τους γονείς τους όταν πρόκειται για το μέλλον τους. Αλλά Το 41% των νέων δηλώνει διατεθειμένο να μετακομίσει σε άλλη χώρα για να βρει δουλειά (κι ένα 34% απαντά «ίσως») Παρόμοιο είναι το ποσοστό που δηλώνει διατεθειμένο να μετακομίσει σε άλλη περιοχή της Ελλάδας (46%). Εκτιμάται πως ο συνδυασμός χαμηλής μόρφωσης, οικονομικής ανεπάρκειας και έλλειψης εμπιστοσύνης στους θεσμούς στους γονείς έχει ως αποτέλεσμα πολύ υψηλότερα ποσοστά ανεργίας στα παιδιά τους, σε σχέση με τα παιδιά γονέων με διαφορετικά χαρακτηριστικά.

ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΣΕ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΕΞΙΟΤΗΤΕΣ

Παρά την πρόβλεψη για και έως 750.000 θέσεις στην Ευρώπη έως το 2020 στον τομέα των ΤΠΕ και τη ζήτηση από τις ελληνικές επιχειρήσεις για άτομα με τεχνολογικές δεξιότητες, μόνο το 4% των φοιτητών Α.Ε.Ι. κατευθύνεται στον τομέα της πληροφορικής και το 7% των φοιτητών των Τ.Ε.Ι. (ΟΠΑ-ΕΥ-Endeavor).